

МОРЕТО В МЕН

Още в ранното ми детство Х. Мало с „Малкият Моряк“ и Г. Бълет с „Корабът на чудесата“ ми открихнаха прозорче към морето. Постепенно то се превърна в панорама, с морските романи на Ж. Верн, Ч. Бредфорд и Дж. Лондон.

Безспорно, компютърните технологии предоставят по многообразна и лесна информация, но друго чувство ме изпълва, когато отворя книга на морска тематика.

Признавам, че утолявам някаква вътрешна потребност, когато ровейки в личната ми библиотека /от 3600 тома/ намирам непозната за мен „морска“ книга. А изживяването ми става неповторимо, след като я отворя на терасата на вилата ни, с изглед към морето /Варненския залив/

Сред филмите, които предпочитам, са и такива като „Петимата от Моби Дик“ и особено „Челюсти“ – море и акула.

Роден съм и израстнал в гр. Варна - морската ни столица. Обичам си я и не мога да я заменя постоянно за друг град. Защо ли президента Ердоган я предпочита за среща с лидерите на ЕС? Варна за мен е неразривно свързана с морето. Ех, не бих отказал и някой друг круз до Шанхай, Ливърпул, Петербург или в краен случай до Сан Франциско.

Случайна ли е любовта ми към Варна и морето? Сигурно не е, защото съм и генетично свързан с тях. Потомък съм на македонски воевода – дишал с помощта на тръстика под водите на Костурското езеро, криейки се от турските потери. Той е избрал Варна и морето за свой втори дом в Майката България. Признателен съм на дядо си / по майчина линия/ - медицински офицер с 26 – годишна служба във Военно Морския флот на България. Той култивира в мен любовта към морето, разказвайки ми съкровени за него, свидни истории от ученическите си години. Живеейки на крайезерната /тогава/ ул. „Вайганд“, с група съученици построяват дървен сал, с който пренасят магарешката му каручка до брега на езерото. Редуват се плават със сала, като приключението едва не завършва фатално. В един момент течението завлича сала навътре и те тичат при рибарите за помощ. Рибарите се отзовават и извършват спасителната операция. Но всяка операция – макар и спасителна, се заплаща – конфискуват им сала. Достоверният случай е описан в книгата „Записки на рибаря“, от писателя В. Венков – капитан на гемията „Камчия“, инструктор – водолаз, създател на първата плантация за миди в България.

Морската страст на момчетта не спира до тук. Седва изравянето на заринатата в пясъка край кожарската фабрика / до кв. „Максуда“/ ветроходна яхта – за жалост отнета им от по-големите.

После закономерно / в 8-9 клас/ идва участието на дядо ми в ДОСО като матрос на катера „Дръзки“, шхуната „Веслец“ и рулеви на флагманската балтийска яхта „Циклон“

На тези морски труженици аз искрено завиждам, провокирам ги с въпроси и с благодарност приемам авторските им книги / с автограф/. Милите стари /но с млади души/ „морски вълци“, колко се вълнуваха, разглеждайки корабите на международната морска регата, акустирали на Морска Гара Варна.

Как да съхраня обичта си към морето поемайки щафетата от тези заслужили морски хора. Засега, съвместявайки задълженията си към училище с четене на книги с Нова морска тематика: за тайните на Бермудския триъгълник / с пирамидата на дъното му/ и особено за последните археологически находки на дъното на Черно море. А през лятото – да усъвършенствам плувната си техника, за да съм готов за маратона до нос „Калиакра“.

В недалечно бъдеще ми предстои да взема съдбоносно решение за професионалното си ориентиране. Ще избира ли морето? Как, та нали то е в мен....